

Månadsbrev september 2023

Kära förebedjare!

Idag vill jag gärna dela med mig av en betraktelse över bönen, som jag hörde häromdagen, om hur vi kan fördjupa vår bön och vara närmare Gud. Bön beskrivs som två hjärtan som vidrör varandra i djup gemenskap och intimitet. Dit skall vår relation till Honom sträva. En gemenskap och nära relation tar lång tid att bygga upp, men det är väl använd tid. Så vi får fråga oss själva hur mycket tid vi ger Honom, hur vi svarar på Hans inbjudan att komma till Honom och vidröra Hans hjärta med vårt hjärta? Ger vi Honom kvalitetstid eller bara lite tid som blir över ibland? Ge Honom den bästa tiden och håll fast vid det, dag efter dag. Detta kommer att bära dig genom tider av mörker och andlig torka.

I bönen får vi ge Gud allt, vi måste tömma oss så att han kan fylla oss. Och vi får inte glömma att ge Honom tillåtelse att komma till oss och förändra vår situation. Han är ju respektfull och tränger sig aldrig på utan vårt medgivande. Om vi är fulla av oro och bekymmer, måste vi be Gud att lyfta det av oss. Vi måste be Honom ta bort vår egen agenda och låta Honom göra sin vilja i oss, genom oss. Vi behöver tillåta Honom att älska oss.

Vi behöver låta Honom tala till oss i den heliga Skrift. I Skriften kan Guds hjärta vidröra vårt hjärta. Jag inser att jag har varit väldigt passiv när jag till exempel mediterat över en händelse i evangeliet. Jag har föreställt mig en scen och spelat upp den som en film för mina inre ögon och bara varit en åskådare. Men tänk exempelvis på när Jesus stillar stormen, vem är jag där? Står jag kvar på stranden och ser allt på avstånd? Eller är jag med på båten, nära Jesus? Dras jag med i dödsskräcken tillsammans med de andra lärjungarna? Litar jag på Honom? Jag kan låta Honom se på mig och höra honom säga "var inte rädd" – direkt och personligen till mig, mitt i min egen storm och oro.

I